ఖైదీ సీరియల్

(పదునాల్గవ భాగము)

యుద్ధానికి సన్నద్ధులైన సైనికుల్లా మాగుంపంతా కత్తులు, కటారులు ధరించి సిద్ధంగా వున్నారు. నాయకుడు పూర్తిగా తాగి వున్నాడు.

ఆకాశంలో నక్షత్రం అంతకుముందు అతను నాకు చూపించిన ప్రదేశం చేరుకొంది. అందర్నీ కదలమన్నాడు.

గుంపు గూడెంనుండి బయలుదేరింది.

ప్రతి మనిషి చేతిలోనూ ఒక్కొక్క దివిటీ జ్వాజ్వల్యమానంగావెలుగుతూంది. అందరికన్నాముందు నాయకుడునడుస్తున్నాడు. అతనివెంట నేనున్నాను. నా వెనుక మిగిలిన వాళ్లంతా లైనుగా వస్తున్నారు.

సముద్ర తీరం చేరేందుకు గంట పట్టింది.

ఇసుకలో ఇరుక్కుపోయిన డింగీల్లాంటి చిన్న చిన్న పడవలు ఏడు వందలదాకా వున్నాయి. ఒక్కొక్క దాంట్లో ఇద్దరిద్దరు ఎక్కారు నీళ్లలోకితోసి, నేనూ నాయకుడూ ఒకదాంట్లో ఎక్కాం.

అక్కడ సముద్రం భయంకరమైన లోతున్నట్లుంది. అలల మాటంచి చిన్న కెరటం కూడా లేవడంలేదు. ప్రశాంతంగా వుంది. కనీసం హోరుకూడా వినిపించడం లేదు. జాగ్రఫీలో

చదివినప్పుడు అన్ని సముద్రాల్లోకి పసిఫిక్ మహా సముద్రం చాలా ప్రశాంతమైనదన్న విషయం తెలుసుకొన్నాను చిన్నప్పుడు. ప్రస్తుతపు ప్రశాంతత గమనించాక ఇది పసిఫిక్ మహా సముద్రమై వుండాలని పించింది.

అంటే నేనూ డెల్లా, పసిఫిక్ సముద్ర ప్రాంతంలో వున్న ఏదో ఒక దిక్కుమాలిన దీవిలో ఇరుక్కుపోయి వుండాలని తీర్మానించుకున్నాను.

బొంబాయి దగ్గర అరేబియా సముద్రంలో ప్రారంభమైన ప్రయాణం, పసిఫిక్ ప్రాంతాలదాకా జరిగిందని తెలిశాక విచిత్రం కలిగింది. నా మాతృదేశానికి దాదావు ఆరు ఏడువేల మైళ్ల దూరంలో వున్నాను. ఈ దూరం తరిగి మళ్లీ బొంబాయి చూచే అవకాశం ఈ జన్మకింక కలుగుతుందో లేదోనన్న అనుమానం మొదలైంది.

నేనేం మాట్లాడకుండా, ఆలోచిస్తూ కూర్చోవడం గమనించిన నాయకుడు "నీ పెళ్ళాం గుర్తు కొస్తుందా?" అడిగాడు.

"ఆఁ!" అన్నాను.

"ఆమె గురించి కంగారు పడకు. నిన్ను సుఖంగా ఆమె దగ్గరకు చేర్చేపూచీనాది." అన్నాడు.

నేనేం మాట్లాడ లేదు.

డింగీలన్నీ చకచక ముందుకు వెళ్తున్నాయి. అన్నీ గుంపుగానే కదుల్తున్నాయి. అంతా హాహాకారాలు పెడుతున్నారు. అల్లరి చేస్తున్నారు. వాళ్ళ అరుపులకూ, అల్లరికీ, సముద్రమే భయపడి పోతున్నట్లుగా తోచిందినాకు.

వాళ్ళు చెప్పిన షిప్ కోసం చూశాను. నాకెక్కడా కనుపించ లేదు. అసలు నిజంగా వస్తూందో, లేదో! అనుకున్నాను.

"ఇంకా కనుపించడం లేదే నువ్వు చెప్పిన ఓడ?" అడిగాను

నాయకుణ్ణి.

"ఇంకొక మైలుదాకా పోతేగాని కనుపించదు." అంటూ మళ్లీ సీసా తీశాడు. కార్కు ఓపెన్ చేసి పట్టించాడు. అతను త్రాగే విధానం చూసి సముద్రపు దొంగతనాల్లో ఎక్కువగా తెచ్చుకునేదీ, వాడుకునేదీ, విస్కీలాగే తోచిందినాకు.

సగం త్రాగి సీసా నాకందించాడు!

నేను మిగిలింది పట్టించాను. ఖాళీసీసాను సముద్రపు నీళ్ల లోకి బలంగా విసిరి కొట్టాను.

"ఈ మారు ఓడలో కొన్ని క్రొత్తవస్తువులు దొంగిలిద్దా మనుకుంటున్నాను." అన్నాడు నాయకుడు నాతో.

"మా గూడెంలో మాకు చాలినంత మందీ స్త్రీలు లేరు. వాళ్ళు గర్భంధరించేది జన్మకొక్కసారే. చాలా వరకు మగపిల్లలు పుడుతున్నారు. వంద సంవత్సరాల క్రితం వందమందుండే వారు. ఇప్పటికి ఇరవై మంది లేరు. ఇలాగైతే ఇంక కొన్ని సంవత్సరంల్లో అసలు ఆడవాళ్ళే లేకుండా పోయేటట్లుంది." అన్నాడు నాయకుడు.

"అందుకని......" ప్రశ్నార్థకంగా అతనికేసి చూశాడు.

"కొంతమంది ఆడవాళ్లను కూడా తీసుకొద్దామనుకుంటు న్నాను. వాళ్లను మా గుంపులో కలిపేస్తాను." అన్నాడు.

ఒక్క క్షణం ఆశ్చర్యంతోపాటు, వాళ్లపై అసహ్యం కూడా వేసింది.

అతనికీ ఐడియాలున్నాయి. ఆలోచనలున్నాయి. వాటిని కార్య రూపానికి తేగలిగే శక్తి యుక్తులు కూడా వున్నాయి. నేననుకున్నంత అమాయకులుగానీ, అవివేకులుగానీ, కాదీ అడవి మనుషులని అప్పుడర్థమయింది నాకు.

"దొంగిలించి తెచ్చాక వాళ్ళ యీగుంపులో కలిసి,

వాళ్లలో వుండుగలరన్న నమ్మకం నాకు లేదు!'' అన్నాను.

''ఎందుకని?''

''వాళ్లు నాగరీకులు. ఇక్కడి పరిస్థితులు. మా వాళ్ల రూపాలు, పద్ధతులు చూసి భయపడి ఆత్మహత్యన్నాచేసు కుంటారు తప్ప లొంగిపోరు.''

''నువ్వు మాతోవున్నావుగా, వాళ్లు మెచ్చుకొనే విధంగా మాకులం వాళ్ళను తయారు చేయిస్తాను నీతోనే మాకు నాగరికత నేర్పించు. తెలియ్యి విషయాల్ని తెలియ జెప్పు. మా వల్ల ఏ విధమ్మైన ఇబ్బంది వుండదని మీ భాషలో వాళ్లకు నువ్వేనచ్చ చెప్పు. మనస్ఫూర్తిగా వాళ్లు ఇష్టపడేదాకా, మేం వాళ్లకు దూరంగా వుంటాం.'' అన్నాడు నాయకుడు.

ఇంక అతని వాదనను ఖండించడమెలాగో తెలేదునాకు. డింగలు ముందుకు పోతూనే వున్నాయి. దాదాపు రెండు గంట లకు పైనే ప్రయాణం చేశాం.

షిప్ మాత్రం కనుపించలేదు.

''మనం వచ్చేసరికి అది కాస్తా దాటి పోయిందేమో?'' అన్నాడు మాట మారుస్తూ.

''అసాధ్యం. మాకు లెఖలున్నాయి. ఇంకా అరగంటకుగాని అది ఈ ప్రాంతానికి రాదు. మధ్యలో దాని కేదయినా ఇబ్బంది వస్తే ఇంకా ఆలస్యమవుతుంది తప్ప, ముందుగా ఏ పరిస్థి తుల్లోనూ రాదు!'' అన్నాడు.

కంప్యూటర్‌తో లెఖలు వేసే వాళ్లకన్నా, ఖచ్చితంగా చెప్పాడు.

మళ్లీ నా మెదడు అతను వాళ్ల గుంపులోని ఆడవాళ్ల గురించి చెప్పిన విషయాల పైకి వెళ్లింది.

జన్మ కొక్కసారికి మించి వాళ్లగుంపులోని స్త్రీలు గర్భం

ధరించరని అతను చెప్పిన మాటలు నాకు అర్థం కాలేదు. అదోరకం ఫామిలీప్లానింగు లాగుందను కున్నాను ముందు. అక్కడి వాతావరణంవల్ల అలా జరుగుతుందేమోననిపించింది. నా అనుమానం తీర్చుకుందామనిపించి అడిగాను నాయకుడ్ని.

"గర్భం వచ్చాక వాళ్ళ మాకు ఉపయోగించారు. అప్పుడు మరీ తక్కువవుతారు వాళ్ళ మాకు. మాకు అనుమానం రాగానే అడవిలో ఒకరకమైన ఆకులు దొరుకుతాయి. మేము చెప్ప కుండానే వాళ్ళ నమలి తింటారు. దాంతో గర్భం పోతుంది. మొదటి గర్భం మాత్రం నిలుపుకుంటారు. పిల్లల్ను కనేది తొలుచులులోనే." చెప్పాడు.

వినివిస్తుపోయాను.

అతను చెప్పింది సమంజసంగానేవుంది. ఆరువందల మందికి వున్నది. ఇరవై మంది స్త్రీలు. వాళ్ళతో వీళ్ళ కలుసుకునేది నెల కొకసారి. గర్భం కారణంగా, అందులో ఇంకా కొంతమంది ఆగిపోతే......"

"అదుగో! అటు చూడు!!" నాభుజం పట్టుకుని కుదుపుతూ అరచాడు నాయకుడు.

అతను చెప్పిన వేపు చూశాను.

ఎర్ర పచ్చ లైట్లు డెక్‌మీద వెలుగుతున్న స్టీమరు కనుపించింది. డింగీలు స్పీడుగా దాని వైపు పరుగెత్తుతున్నాయి.

స్టీమరు కూడా వేగంగానే కదులు తూంది.

మళ్లీ ప్లాను ఏమిటో నాకు అర్థంగాలేదు. దానివెంట డింగీల్లో ఎంతదూరం పరుగెత్తితే అది అందుతుందన్నది అంచనా వెయ్యలేక పోయాను. దగ్గరకు చేరాక దానిలోనికి ఎలా వెళ్తారో కూడా నా ఊహకందలేదు.

"ఆ స్టీమరువేగంగా పోతూంది. డన్నెలా అందుకుంటాం

అడిగాను.

"చూస్తూ వుండు. మరో అరమైలు పోయాక అదే ఆగుతుంది." అన్నాడు. నాయకుడు.

"ఎందుకు."

"అక్కడ సముద్రం సన్నగా వుంటుంది. అటు ఇటు రెండు కొండలున్నాయి. నీళ్లల్లో క్రింద కూడా ఎత్తయిన కొండలున్నాయి. చాలా చిన్నగా పోతుంది మామూలుగా అక్కడ. మనం ముందే అక్కడ్నుంచి స్టీమరులోకి దూకుదాం. నీకు చెప్పి లాభంలేదు. చూస్తూ వుండు. ఎలా జరుగుతూందో. మనవాళ్లు ఇందులో ఆరితేరి వున్నారు." అన్నాడు నాయకుడు.

డింగీలు స్టీమరువేపు వెళ్లకుండా, అడ్డదారి బడ్డాయి. అన్నీ గుంపుగా మాత్రం కదలడంలేదు.

పదిహేను నిముషాల్లో అంతకుముందు నాయకుడు చెప్పినచోటికి వచ్చేశాం. సముద్రం అక్కడ వొంపు తిరిగి పోతుండటం గమనించాను. సన్నటిపాయలాగుంది. అక్కడ. అతను చెప్పినట్లే ఎత్తు కొండలు కనుపించాయి.

అటు సగంమంది వెళ్లిపోయారు. కొండ శిఖరాలకు చేరాం. దివిటీలు వెలుగుతున్నాయి.

స్టీమరులో వున్న వాళ్లు ఈ దివిటీలను చూసి సగం భయంతో చచ్చివుంటారుకొన్నాను. కొరివిదయ్యాల్లా గున్నాం మేమంతా. స్టీమరు రాకకోసం ఎదురుచూస్తూ.

మరో అరగంట తర్వాత వచ్చింది స్టీమరు మేమున్న ప్రాంతానికి. దివిటీల వెలుగులో వెలుపలున్న అక్షరాలను చదివి అదికార్గో షిప్ అని తెలుసు కున్నాను.

"అందులో మనుషులెక్కడ వుంటారు. సరుకులు చేరవేసే స్టీమరది." అన్నాను.

"ఏదో ఒకటి. దూకండి." అంటూ ఆజ్ఞ ఇచ్చాడు.

కొండల మధ్య కొచ్చిన స్టీమరు ఆగిపోయింది. బహుశా నావిగేటర్ అడ్జస్టు చేసుకునేందుకు ఏమో అనుకున్నాను.

అందరితోపాటు నేనూనాయకుడు కూడాలోనికి దూకాం.

ఆ గుంపు చకచక నాలుగు వైపులా వున్న లంగర్లు క్రిందికి దించే పనిలో నిమగ్నులై వుండటం గమనించి ఆశ్చర్య పోయాను.

నేను గబగబ నడుచుకుంటూ ఇంజన్‌రూం కేసి దారి తీశాను. నాయకుడు కూడా నావెంట వచ్చాడు.

అప్పటికే మాజనంతో నిండిపోయింది ఓడ.

స్టీమరులో మొత్తం అరవైమంది దాకా వున్నారు వాళ్ళు. వాళ్ళు నోళ్ళు నొక్కుకుని గజుడ్లప్ప గించిచూస్తూ నిల్చున్నారు మౌనంగా. బహుశా సముద్రపు దొంగలగురించి వాళ్ళకు ముందే తెలిసి ఉండాలనిపించిందినాకు.

అడవి మనుష్యుల్లో నన్ను చూడగానే స్టీమర్ కెప్టెన్‌కు ఆశ్చర్యం వేసింది.

"మీ అనుచరులను అనవసరంగా అల్లరిచెయ్యకుండా వుండమని చెప్పు. మాకు కావలసిన వస్తువులు దోచుకుని వెళ్తాం. అనవసరమైన రక్తపాతం నాకు ఇష్టంవుండదు." అన్నాడు కెప్టెన్‌తో ఇంగ్లీషులో.

"ఈ గాంగుకు నాయకుడివి నువ్వేనా?" అడిగాడు కెప్టెన్.

(సశేషం)